

[Justitsministeren]

de sindslidendes retsstilling, har karakter af en principbetænkning.

Betænkningen er sendt til høring hos en lang række berørte myndigheder, organisationer og foreninger. Høringssvarene indkommer for tiden til justitsministeriet.

Efter aftale med justitsministeriet vil udvalget i løbet af efteråret bl.a. på baggrund af de indkomne høringssvar afgive sin endelige indstilling vedrørende revision af lovgivningen om de sindslidendes retsstilling.

Jeg kan oplyse, at jeg agter at fremsætte lovforslag på grundlag af udvalgets endelige indstilling allerede i det kommende folketingsår.

Spm. nr. S 1548

Til statsministeren (31/7 86) af:

Albrechtsen (VS):

»Kan statsministeren godkende, at en minister bruger embedsmænd til at udarbejde spørgsmål, som ministerens partifæller kan stille til ministeren via folketinget?«

Begrundelse

Ifølge Ekstra Bladet den 31. juli 1986 har landbrugsministeren her i sommerperioden via sin departementschef sat ministeriet til at fabrikere spørgsmål.

Disse skulle så stilles af ministerens partifæller via folketinget, og ministeren kunne så samtidig have de »rigtige« svar parat. Det ville jo efterlade et indtryk af en overordentlig dygtig minister.

Det var jo ikke ligefrem tanken med spørgsmål fra folketingsmedlemmer, at ordningen skulle bruges på den måde, men man kan naturligvis ikke forbyde ministre at aftale spørgsmål med deres partifæller. Man kan bare undre sig over, at de kan få sig selv til at gøre det. Det understreger samtidig, hvor vigtigt det er, at der findes selvstændige oppositionspolitikere, der virkelig bruger spørgsmålene til kritisk at holde øje med regeringens gerninger, altså udøve parlamentarisk kontrol efter ordningens formål.

Men når ministeren bruger sine embedsmænd til at udarbejde spørgsmålene, så går hun for vidt. Det er misbrug af embedsmændene, som jo dårligt kan nægte det, selv om det må være endog særdeles ubehageligt for en offentligt ansat at få en sådan ordre.

Hertil kommer, at fremgangsmåden – i hvert fald indirekte – tvinger embedsmænd til at forsøge at blande sig i den måde, folketinget arbejder på gennem kanaler, som det ikke var tanken skulle bruges på den måde. Dermed rejser der sig det spørgsmål, om ikke ministeren også har overskredet grænsen mellem den lovgivende magt og regeringsmagten.

Svar (15/8 86):

Statsministeren (Poul Schlüter):

På baggrund af de oplysninger, jeg har modtaget fra landbrugsministeren, kan jeg svare, at det arbejde, som landbrugsministeren har bedt sine embedsmænd om at udføre, ligger inden for landbrugsministeriets forretningsområde og inden for det arbejdsfelt, som embedsmænd i centraladministrationen efter lang og fast praksis er beskæftiget med. Der er efter min vurdering ikke behov for at begrænse dette arbejdsfelt eller den frihed, som regeringer efter praksis har med hensyn til anvendelsen af oplæg og andet materiale fra centraladministrationen.

Landbrugsministeren har ønsket, at ministeriets embedsmænd bistod med at formulere svar på en række overordentlig centrale spørgsmål, der vedrører dansk landbrugs fremtid. Dette materiale har ministeren ønsket at have forberedt med henblik ikke mindst på ministerens foredrags- og skribentvirksomhed. Men det var også en mulighed, at visse af temaerne kunne gøres til genstand for spørgsmål stillet i folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg eller i spørgetiden.

Jeg er ikke ubekendt med, at det gennem årene har været praksis i en række tilfælde, at der mellem medlemmer af folketinget og ministre har været en form for samarbejde om sådanne spørgsmål.

I hvilket omfang medlemmer af folketinget ønsker at stille spørgsmål, afgør disse naturligvis selv – ganske suverænt.

Når spørgeren i sin begrundelse kommer ind på grænsen mellem den lovgivende magt og regeringsmagten, vil jeg gerne give udtryk for, at det er folketinget og folketingets ledelse, som afgør, hvordan tingets spørgetid skal anvendes.

Spm. nr. S 1549